

“I Am He”

By President Jeffrey R. Holland

Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

«Εγώ είμαι»

Από τον Πρόεδρο Τζέφρυ Ρ. Χόλλαντ

Αναπληρωτή Πρόεδρο της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων

October 2024 general conference

Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble,

Η αγνή αγάπη του Χριστού –εμφανώς με πλήρη αφοσίωση ως προς το θείο θέλημα– επέμεινε και εξακολουθεί να επιμένει.

Είναι η Ημέρα του Κυρίου και έχουμε συγκεντρωθεί για να μιλήσουμε για τον Χριστό και Εκείνον Εσταυρωμένο. Το ξέρω ότι ο Λυτρωτής μου ζει.

Συλλογιστείτε αυτήν τη σκηνή από την τελευταία εβδομάδα της θνητής ζωής του Ιησού. Είχε συγκεντρωθεί πλήθος, συμπεριλαμβανομένων Ρωμαίων στρατιωτών οπλισμένων με ράβδους και ζωσμένων με σπαθιά. Καθοδηγούμενοι από αξιωματούχους εκ των αρχιερέων που είχαν πυρσούς στο χέρι, αυτός ο ένθερμος λόχος δεν ήταν έτοιμος να κατακτήσει μια πόλη. Απόψε έψαχναν μόνο έναν άνδρα, έναν άνδρα που δεν ήταν γνωστός ότι έφερε όπλο, ότι είχε στρατιωτική εκπαίδευση ή ότι είχε εμπλακεί σε σωματική μάχη οποιαδήποτε στιγμή σε ολόκληρη τη ζωή Του.

Καθώς πλησίαζαν οι στρατιώτες, ο Ιησούς, σε μία προσπάθεια να προστατεύσει τους μαθητές Του, βγήκε μπροστά και είπε: «Ποιον ζητάτε;» Εκείνοι αποκρίθηκαν: «Τον Ιησού τον Ναζωραίο». Ο Ιησούς αποκρίθηκε: «Εγώ είμαι... Καθώς... τους είπε, ότι: Εγώ είμαι, σύρθηκαν προς τα πίσω, και έπεσαν καταγής».

Για μένα, αυτή είναι μία από τις πιο συγκλονιστικές γραμμές σε όλες τις γραφές. Μεταξύ άλλων, μου λέει ευθέως ότι και μόνο που βρίσκομαι στην παρουσία του Υιού του Θεού –του μεγάλου Ιεχωβά της Παλαιάς Διαθήκης και του Καλού Ποιμένα της Καινής Διαθήκης, ο οποίος δεν φέρει κανενός είδους όπλα– ότι μόνο το άκουσμα της φωνής αυτού του Καταφυγίου από την Καταιγίδα, αυτού του Άρχοντα Ειρήνης, είναι αρκετό

making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to

για να στείλει ανταγωνιστές που σκοντάφτουν σε υποχώρηση, στοιβάζοντάς τους σε ένα συννοθύλευμα, κάνοντας όλη την ομάδα να εύχεται να τους είχε ανατεθεί υπηρεσία κουζίνας εκείνο το βράδυ.

Μόλις λίγες ημέρες νωρίτερα, όταν είχε εισέλθει θριαμβευτικά στην πόλη «σειστήκε ολόκληρη η πόλη» λέει η γραφή, ρωτώντας: «Ποιος είν’ αυτός;» Μπορώ μόνο να φανταστώ ότι το «Ποιος είν’ αυτός;» είναι η ερώτηση που κάνουν τώρα αυτοί οι σαστισμένοι στρατιώτες!

Η απάντησή σε εκείνη την ερώτηση δεν θα μπορούσε να είναι στην όψη Του, διότι ο Ησαΐας είχε προφητεύσει περίπου επτά αιώνες νωρίτερα ότι «δεν έχει είδος ούτε κάλλος· και τον είδαμε, και δεν είχε ωραιότητα, ώστε να τον επιθυμούμε». Σίγουρα δεν υπήρχε στην αψεγάδιαστη γκαρνταρόμπα Του ή στον μεγάλο προσωπικό Του πλούτο που ούτε είχε. Δεν θα μπορούσε να είναι από κάποια επαγγελματική εκπαίδευση στις τοπικές συναγωγές, διότι δεν έχουμε αποδείξεις ότι μελέτησε ποτέ σε καμία από αυτές, αν και ακόμη και στα νιάτα Του μπορούσε να σαστίσει εξαιρετικά προετοιμασμένους γραμματείς και δικηγόρους, εκπλήσσοντάς τους με τη διδαχή Του «ως κάτοχος εξουσίας».

Από εκείνη τη διδασκαλία στον ναό έως τη θριαμβευτική Του είσοδο στην Ιερουσαλήμ και αυτήν την τελική, αδικαιολόγητη σύλληψη, ο Ιησούς βρισκόταν συνήθως σε δύσκολες, συχνά δόλιες καταστάσεις στις οποίες ήταν πάντοτε θριαμβευτής – νίκες για τις οποίες δεν έχουμε καμία εξήγηση εκτός από θείο DNA.

Ωστόσο, σε όλη την ιστορία, πολλοί έχουν απλοποιήσει, ακόμη και ευτελίσει την εικόνα μας για Εκείνον και τη μαρτυρία Του για το ποιος ήταν. Έχουν μειώσει τη χρηστότητα Εκείνου σε απλή σεμνοτυφία, τη δικαιοσύνη Του σε απλή οργή, την ευσπλαχνία Του σε απλή ανεκτικότητα. Δεν πρέπει να είμαστε ένοχοι για τέτοιες απλοϊκές εκδοχές για Εκείνον, που κατά τρόπο βολικό αγνοούν διδασκαλίες οι οποίες μας φέρνουν σε αμηχανία. Αυτή η «αποχαύνωση» υπήρξε αληθινή ακόμη και όσον αφορά στην υπέρτατη καθοριστική αρετή Του, την αγάπη Του.

Κατά τη διάρκεια της θνητής αποστολής Του, ο Ιησούς δίδαξε ότι υπήρχαν δύο μεγάλες εντολές. Έχουν διδαχθεί σε αυτήν τη συνέλευση και θα διδάσκονται για πάντα: «Αγάπα τον Κύριο τον Θεό σου [και] αγάπα τον πλησίον σου σαν τον εαυτό σου». Αν θέλουμε να ακολουθήσουμε τον Σωτήρα πιστά σε αυτούς τους δύο κρίσιμους

what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures

και άρρηκτα συνδεδεμένους κανόνες, οφείλουμε να εμμένουμε σταθερά σε ό,τι στην πραγματικότητα είπε. Και αυτό που στην πραγματικότητα είπε ήταν: «Αν με αγαπάτε, φυλάξτε τις εντολές μου». Εκείνο το ίδιο βράδυ, είπε να «αγαπάτε ο ένας τον άλλον, όπως εγώ σας αγάπησα».

Σε αυτές τις γραφές, αυτές οι φράσεις που προσδιορίζουν την αληθινή, χριστοειδή αγάπη—που μερικές φορές αναφέρεται ως αγνή αγάπη—είναι απολύτως ουσιώδεις.

Τι προσδιορίζουν; Πώς αγαπούσε ο Ιησούς;

Πρώτον, αγαπούσε με «όλη την καρδιά, την ισχύ, τον νου και τη δύναμή [Του]», πράγμα που Του έδινε την ικανότητα να θεραπεύει τον πιο βαθύ πόνο και να παρουσιάζει την πιο σκληρή πραγματικότητα. Εν ολίγοις, Εκείνος είναι αυτός που θα μπορούσε να χορηγήσει χάρη και συγχρόνως να επιμείνει στην αλήθεια. Όπως είπε ο Λεχί στην ευλογία του προς τον γιο του Ιακώβ: «Η λύτρωση έρχεται διά και μέσω του Αγίου Μεσσία. Επειδή είναι γεμάτος χάρη και αλήθεια». Η αγάπη Του επιτρέπει μια ενθαρρυντική αγκαλιά, όταν χρειάζεται, και ένα πικρό ποτήρι, όταν πρέπει να καταπιωθεί. Γι’ αυτό προσπαθούμε να αγαπάμε—με όλη μας την καρδιά, την ισχύ, τον νου και τη δύναμη—επειδή αυτός είναι ο τρόπος που Εκείνος μας αγαπά.

Το δεύτερο χαρακτηριστικό της θείας αγνής αγάπης του Ιησού ήταν η υπακοή Του σε κάθε λόγο που έβγαινε από το στόμα του Θεού, ευθυγραμμίζοντας πάντα το θέλημα και τη συμπεριφορά Του με εκείνα του Επουράνιου Πατέρα Του.

Όταν έφθασε στο Δυτικό Ημισφαίριο μετά την Ανάστασή Του, ο Χριστός είπε στους Νεφίτες: «Ιδού, είμαι ο Ιησούς Χριστός... Και έχω πιει από το πικρό ποτήρι που ο Πατέρας μου έχει δώσει... πράγμα κατά το οποίο έχω υποταχθεί στο θέλημα του Πατέρα... από την αρχή».

Από τους μυριάδες τρόπους με τους οποίους θα μπορούσε να συστηθεί, ο Ιησούς το έκανε διακηρύσσοντας την υπακοή Του στο θέλημα του Πατέρα—ασχέτως αν λίγο πριν από την ώρα της μεγαλύτερης ανάγκης Του, αυτός ο Μονογενής Υιός του Θεού είχε αισθανθεί εντελώς εγκαταλελειμμένος από τον Πατέρα Του. Η αγνή αγάπη του Χριστού—προφανώς με πλήρη αφοσίωση στο θείο θέλημα—διατηρήθηκε και εξακολουθεί να υφίσταται, όχι μόνον στις εύκολες και άνετες ημέρες, αλλά επίσης στις πιο σκοτεινές και πιο δύσκολες.

Ο Ιησούς ήταν «άνθρωπος θλίψεων», λένε

say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus's love faileth not, and neither does His Father's. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the

οι γραφές. Βίωσε λύπη, κόπωση, απογοήτευση και βασανιστική μοναξιά. Σε αυτές και σε όλες τις στιγμές, η αγάπη του Ιησού δεν αποτυγχάνει, ούτε και του Πατέρα Του. Με τέτοια ώριμη αγάπη –το είδος εκείνο που αποτελεί παράδειγμα, εμπνυχώνει και μεταλαμπαδεύεται– δεν θα αποτύχει ούτε και η δική μας.

Έτσι, αν μερικές φορές όσο πιο σκληρά προσπαθείτε, τόσο πιο δύσκολο φαίνεται να γίνεται. Αν, καθώς προσπαθείτε να δουλέψετε επάνω στα όριά σας και τις ελλείψεις σας, βρείτε κάποιον ή κάτι αποφασισμένο να αμφισβητήσει την πίστη σας. Αν, καθώς κοπιάζετε με αφοσίωση, αισθάνεστε ακόμη στιγμές φόβου να σας κατακλύζουν, θυμηθείτε ότι αυτό συνέβη σε μερικούς από τους πιο πιστούς και θαυμάσιους ανθρώπους σε κάθε χρονική περίοδο. Θυμηθείτε επίσης ότι υπάρχει μια δύναμη στο σύμπαν αποφασισμένη να αντιταχθεί σε κάθε καλό πράγμα που προσπαθείτε να κάνετε.

Έτσι, μέσω της αφθονίας καθώς και της φτώχειας, μέσω της ιδιωτικής αναγνώρισης καθώς και της δημόσιας κριτικής, μέσω των θείων στοιχείων της Αποκατάστασης καθώς και των ανθρώπινων ελαττωμάτων που αναπόφευκτα θα αποτελούν μέρος της, παραμένουμε παρά τις δυσκολίες στην αληθινή Εκκλησία του Χριστού. Γιατί; Επειδή, όπως με τον Λυτρωτή μας, συμμετέχουμε απαρχής μέχρι τέλους – όχι για ένα μικρό εισαγωγικό τεστ, αλλά μέχρι το τελικό διαγώνισμα. Η χαρά σε αυτό είναι ότι έχουμε από τον Διευθυντή μας όλες τις απαντήσεις διαθέσιμες πριν ξεκινήσει το μάθημα. Επιπλέον, έχουμε μια σειρά από δασκάλους που μας υπενθυμίζουν αυτές τις απαντήσεις σε τακτικά διαστήματα στην πορεία. Αλλά φυσικά, τίποτα από αυτά δεν λειτουργεί, αν συνεχίσουμε να μην παρευρισκόμαστε στην τάξη.

«Ποιον ζητάτε;» Με όλη μας την καρδιά απαντούμε: «Τον Ιησού τον Ναζωραίο». Όταν λέει, «Εγώ είμαι», κλίνουμε το γόνατό μας και ομολογούμε με τα λόγια ότι Αυτός είναι ο ζων Χριστός, ότι μόνον Αυτός μας εξιλέωσε για τις αμαρτίες μας, ότι μας κουβαλούσε ακόμα και όταν νομίζαμε ότι μας είχε εγκαταλείψει. Όταν στεκόμαστε εμπρός Του και βλέπουμε τις πληγές στα χέρια Του και στα πόδια Του, θα αρχίσουμε να κατανοούμε τι σήμαινε για Εκείνον να φέρει τις αμαρτίες μας και να είναι εξοικειωμένος με τη θλίψη, να είναι απόλυτα υπάκουος στο θέλημα του Πατέρα Του— όλα από αγνή αγάπη για εμάς. Για να παρουσιάσουμε στους άλλους την πίστη,

fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

τη μετάνοια, το βάπτισμα, τη δωρεά του Αγίου Πνεύματος και τη λήψη των ευλογιών μας στον οίκο του Κυρίου – αυτές είναι οι θεμελιώδεις «αρχές και διατάξεις» που τελικά αποκαλύπτουν την αγάπη μας για τον Θεό και τον πλησίον και χαρακτηρίζουν με χαρά την αληθινή Εκκλησία του Χριστού.

Αδελφοί και αδελφές, καταθέτω μαρτυρία ότι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού των Αγίων των Τελευταίων Ημερών είναι το όχημα που έχει παράσχει ο Θεός για την υπερύψωσή μας. Το Ευαγγέλιο που διδάσκει είναι αληθινό και η ιεροσύνη που το νομιμοποιεί δεν εξαρτάται από επίγειες πηγές, αλλά έρχεται από τον Θεό. Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Ράσσελ Μ. Νέλσον είναι προφήτης του Θεού μας όπως ήταν οι προκάτοχοί Του και όπως θα είναι οι διάδοχοί Του. Και μια μέρα αυτή η προφητική καθοδήγηση θα οδηγήσει μια γενιά να δει τον Αγγελιαφόρο της Σωτηρίας μας να κατεβαίνει σαν «αστραπή... από την ανατολή» και θα αναφωνήσουμε: «Ο Ιησούς ο Ναζωραίος». Με ανοιχτές αγκάλες πάντοτε και αγάπη ανυπόκριτη, θα απαντήσει: «Εγώ είμαι». Το υπόσχομαι αυτό με την αποστολική δύναμη και εξουσία του αγίου ονόματός Του, δηλαδή του Ιησού Χριστού, αμήν.